

Rolnummer 4956
Arrest nr. 94/2011 van 31 mei 2011

A R R E S T

In zake : de prejudiciële vraag betreffende de artikelen 142 en 143, 6°, van het Wetboek van de inkomstenbelastingen 1992, gesteld door de Rechtbank van eerste aanleg te Luik.

Het Grondwettelijk Hof,

samengesteld uit de voorzitters R. Henneuse en M. Bossuyt, en de rechters E. De Groot, L. Lavrysen, J.-P. Snappe, J.-P. Moerman, E. Derycke, J. Spreutels, T. Merckx-Van Goey en F. Daoût, bijgestaan door de griffier P.-Y. Dutilleux, onder voorzitterschap van voorzitter R. Henneuse,

wijst na beraad het volgende arrest :

*

* *

I. *Onderwerp van de prejudiciële vraag en rechtspleging*

Bij vonnis van 27 mei 2010 in zake Béatrice Quievy tegen de Belgische Staat, waarvan de expeditie ter griffie van het Hof is ingekomen op 9 juni 2010, heeft de Rechtbank van eerste aanleg te Luik de volgende prejudiciële vraag gesteld :

« Schenden de artikelen 142 en 143, 6°, van het WIB 92 de artikelen 10 en 11 van de Grondwet in zoverre, teneinde het nettobedrag van de bestaansmiddelen vast te stellen dat wordt bedoeld in artikel 142 van het WIB 92 en dat in aanmerking wordt genomen om de hoedanigheid te beoordelen van het kind ten laste in de zin van artikel 136 van het WIB 92, dat bedrag de wezenrenten bevat die worden toegekend aan de kinderen van een ouder die weduwnaar of weduwe is, terwijl het de onderhoudsuitkeringen uitsluit die worden bedoeld in artikel 90, 3°, van het WIB 92 en die met name ten goede komen aan de kinderen van een echtgescheiden of gescheiden ouder ? ».

Memories zijn ingediend door :

- Béatrice Quievy, wonende te 4000 Luik, rue Simonon 16;
- de Ministerraad.

Béatrice Quievy heeft een memorie van antwoord ingediend.

Op de openbare terechtzitting van 2 februari 2011 :

- zijn verschenen :
 - . Mr. L. Herve, advocaat bij de balie te Luik, voor Béatrice Quievy;
 - . Mr. P. Geerinckx, advocaat bij de balie te Brussel, *loco* Mr. J. Fekenne, advocaat bij de balie te Luik, voor de Ministerraad;
- hebben de rechters-verslaggevers J. Spreutels en E. De Groot verslag uitgebracht;
- zijn de voornoemde advocaten gehoord;
- is de zaak in beraad genomen.

De bepalingen van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof met betrekking tot de rechtspleging en het gebruik van de talen werden toegepast.

II. *De feiten en de rechtspleging in het bodemgeschil*

B. Quievy, weduwe en moeder van twee kinderen, betwist voor de verwijzende rechter de te haren laste gevestigde aanslag voor het aanslagjaar 2007 in zoverre de gewestelijke directeur der directe belastingen te Luik weigert haar een verhoging van de belastingvrije som voor kinderen ten laste toe te kennen omdat haar kinderen, daar zij bestaansmiddelen hebben genoten ten belope van een bedrag dat hoger is dan het bij artikel 136 van het Wetboek van de inkomstenbelastingen 1992 (hierna : WIB 1992) vastgestelde bedrag, niet als kinderen ten laste kunnen worden beschouwd. Aangezien de bestaansmiddelen van haar kinderen voortvloeien uit een wezenrente

(ingevolge een pensioenplan dat de werkgever van hun vader aan die laatste had verleend), heeft B. Quievy doen gelden dat de wezenrenten, net zoals de in artikel 143, 6°, van het WIB 1992 bedoelde onderhoudsuitkeringen, niet in aanmerking moesten worden genomen voor de berekening van het nettobedrag van de bestaansmiddelen van haar kinderen, maar de directeur heeft dat argument geweerd door tegen te werpen dat de wetgever had geoordeeld dat er geen gelijkwaardigheid tussen die twee soorten van uitkeringen bestond.

De verwijzende rechter stelt vast dat de bestaansmiddelen van wezen volledig in aanmerking worden genomen voor de fiscale kwalificatie als kind ten laste, terwijl zulks niet het geval is voor de onderhoudsuitkeringen die de kinderen van een uit de echt gescheiden paar ontvangen. Hij is van oordeel dat, hoewel de weduwe of weduwnaar en de uit de echt gescheiden echtgenoot zich in vergelijkbare situaties bevinden aangezien zij beiden alleenstaand zijn, met een of meer kinderen samenwonen van wie zij de huisvesting, het levensonderhoud, de opvoeding en de opleiding moeten verzekeren en financiële hulp krijgen van een derde buiten hun gezin, die belastingplichtigen aldus verschillend worden behandeld, hetgeen door de minister van Financiën is erkend. Aangezien hij dat verschil in behandeling als discriminerend aanmerkt, wil hij het verzoek van B. Quievy in door aan het Hof de hiervoor weergegeven prejudiciële vraag te stellen.

III. *In rechte*

- A -

A.1.1. Béatrice Quievy brengt de feiten van de zaak en de inhoud van de in het geding zijnde bepalingen in herinnering. Zij doet gelden dat artikel 143, 6°, van het WIB 1992 discriminerend is ten aanzien van weduwen en weduwnaars met kinderen ten laste die een wezenrente ontvangen, in zoverre die rente in het nettobedrag van de bestaansmiddelen van het kind wordt opgenomen, terwijl de in artikel 90, 3°, van het WIB 1992 bedoelde onderhoudsuitkeringen daarvan zijn uitgesloten (het gaat met name om de onderhoudsuitkeringen die door de ouder aan de kinderen worden toegekend ingevolge een echtscheiding of een scheiding). De gescheiden of echtgescheiden ouders, bij wie een of meer kinderen zijn gedomicilieerd die een onderhoudsuitkering genieten die wordt toegekend door de ouder bij wie zij niet zijn gedomicilieerd, worden aldus anders behandeld dan de ouders die weduwe of weduwnaar zijn, en bij wie een of meer kinderen zijn gedomicilieerd die een wezenrente genieten.

A.1.2. Zij is van mening dat die twee categorieën van belastingplichtigen zich in objectief gelijke situaties bevinden aangezien zij alleen worden belast (eenoudergezin) en bij hen een of meer van hun kinderen zijn gedomicilieerd van wie zij de huisvesting, het levensonderhoud, het toezicht, de opvoeding en de opleiding moeten verzekeren ingevolge de afwezigheid van de andere ouder binnen het gezin (echtscheiding, scheiding of overlijden) en aangezien hun kinderen een financiële bijdrage ontvangen van een persoon die buiten hun gezin staat.

De onderhoudsuitkeringen zijn die welke worden toegekend ter uitvoering van een verplichting van het Burgerlijk Wetboek, van het Gerechtelijk Wetboek of van de wet van 23 november 1998 tot invoering van de wettelijke samenwoning, waaronder de onderhoudsuitkeringen die door een van de ouders worden betaald ingevolge een echtscheiding of een scheiding en die de verplichting tot levensonderhoud van de kinderen vervangen. De wezenrente, die wordt betaald door de werkgever van de overleden ouder in het kader van een pensioenplan dat door de eerstgenoemde ten voordele van de laatstgenoemde is aangegaan, maakt het mogelijk om na het overlijden te voldoen aan de verplichting tot levensonderhoud en vervangt het gebrek aan inkomsten van de overleden ouder. In beide gevallen wordt een gebrek aan financiële steun gecompenseerd vanuit een bekommernis om solidariteit.

A.1.3. Volgens B. Quievy is het niet redelijk verantwoord om beide categorieën van belastingplichtige ouders verschillend te behandelen door het jaarlijkse nettobedrag van de bestaansmiddelen ten aanzien van het kind te verhogen met de wezenrente, terwijl zulks niet het geval is voor het onderhoudsgeld, aangezien de echtgescheiden of gescheiden ouder fiscaal aldus in een gunstigere situatie wordt geplaatst dan die van de ouder die weduwe of weduwnaar is en voor wie het maximum van het netto-inkomen dat in aanmerking wordt genomen opdat een kind als fiscaal ten laste wordt beschouwd, vlugger zal worden bereikt.

A.1.4. B. Quievy stelt vast dat de wet van 10 augustus 2001 houdende hervorming van de personenbelasting, die aan de oorsprong van de in het geding zijnde bepaling ligt, ertoe strekte beter rekening te houden met de kinderen ten laste en dat het uitsluiten van de onderhoudsuitkeringen van het bedrag van het netto-inkomen van de kinderen voortvloeit uit een amendement dat ertoe strekte de gelijkheid te herstellen ten aanzien van studenten die werken en van wie de ouders uit de echt zijn gescheiden, voor wie het bij de wet vastgestelde maximum vlugger werd bereikt in geval van cumulatie van onderhoudsgeld en van een aan een student toegekende bezoldiging. Terwijl het onderhoudsgeld slechts de uitvoering van de onderhoudsplicht vormt en de minister tijdens de parlementaire voorbereiding aangaf te vrezen dat de vrijstelling ervan een nieuwe discriminatie ten aanzien van de wezenrente zou teweegbrengen, heeft de wetgever de onderzochte tekst niet gewijzigd en heeft de administratie die vergetelheid erkend bij het onderzoek van het geschil dat voor de verwijzende rechter aanhangig is gemaakt. De wetgever die wou dat de wegens de sociale situatie of de zwakheid van de belastingplichtige toegekende bestaansmiddelen niet in aanmerking worden genomen, kon, rekening houdend met dat legitieme doel, de wezenrenten niet weren zonder een niet redelijk verantwoorde maatregel te nemen. Die maatregel kan dus niet als adequaat worden aangemerkt om het bij de wet nagestreefde doel te bereiken, aangezien het in het geding zijnde onderscheid niet legitiem is. De maatregel is niet evenredig, aangezien het Hof niet over een vergelijkingspunt beschikt om de evenredigheidstoets uit te voeren.

A.2.1. De Ministerraad brengt de inhoud van de in het geding zijnde bepalingen in herinnering en wijst erop dat artikel 143, 6°, van het WIB 1992 is ontstaan uit een amendement dat ertoe strekte het probleem van de fiscale discriminatie ten aanzien van studenten die werken en van wie de ouders uit de echt zijn gescheiden, op te lossen. In de parlementaire voorbereiding wordt, zonder nadere precisering, verwezen naar de vrees van de minister dat een nieuwe discriminatie ten aanzien van de wezenrente zou worden teweeggebracht, naar de verwerping van dat amendement en vervolgens naar de aanneming van een vrijwel identiek amendement. De auteurs van de amendementen wezen erop dat zij liever hadden dat de onderhoudsgelden tot een bepaald bedrag niet in aanmerking zouden worden genomen bij de berekening van het nettobedrag van de bestaansmiddelen veeleer dan dat dat bedrag zou worden verhoogd voor de kinderen ten laste van een alleenstaande belastingplichtige, en het verworpen amendement berust op dezelfde filosofie als de in het geding zijnde bepaling, namelijk de ongelijkheden tussen kinderen van gehuwde paren en kinderen van echtgescheiden of gescheiden paren wegwerken en het iedereen mogelijk maken een studentenjob te verrichten en daarbij tevens ten laste van zijn ouder(s) te blijven.

A.2.2. Volgens de Ministerraad wordt de wezenrente, waarvan enkel sprake is in de wet van 17 juli 1963 betreffende de overzeese sociale zekerheid en in enkele administratieve schikkingen, niet omschreven in de Belgische wet. Te dezen wordt de wezenrente uitbetaald door een verzekeringsmaatschappij ter uitvoering van een groepsverzekering die namens de vooroverleden vader van de kinderen van de eiseres voor de verwijzende rechter is aangegaan.

A.2.3. De Ministerraad voert aan dat in de artikelen 142 en 143, 6°, van het WIB 1992 *expressis verbis* geen enkele categorie van personen wordt onderscheiden, tenzij moet worden aangenomen dat daaruit een onderscheid voortvloeit tussen de categorie van de kinderen ten laste die een onderhoudsuitkering ontvangen en de categorie van de kinderen ten laste die er geen ontvangen. In dat opzicht houdt de omstandigheid dat het kind van een weduwe of weduwnaar dat deel uitmaakt van haar of zijn gezin, *de facto* geen enkele onderhoudsuitkering kan genieten, ten aanzien van de in het geding zijnde wettelijke bepalingen niet in dat de betrokkene zich in een andere situatie bevindt dan de andere kinderen die geen onderhoudsuitkering ontvangen, zoals bijvoorbeeld de kinderen van gehuwde en samenwonende paren. Artikel 143, 6°, berust echter op een objectief en evenredig criterium ten aanzien van de doelstellingen en gevolgen van de maatregel, namelijk het ongedaan maken van elke discriminatie met betrekking tot de « studentenjob » en de hoedanigheid van kind ten laste in de gevallen waarin een krachtens een wettelijke verplichting verschuldigd onderhoudsgeld werd toegekend, door het in aanmerking nemen van die onderhoudsuitkering bij de berekening van de nettobestaansmiddelen in zekere mate uit te sluiten. Aangezien het Hof niet over een beoordelingsbevoegdheid beschikt die soortgelijk is aan die van de democratisch verkozen vergaderingen, dient de prejudiciële vraag ontkennend te worden beantwoord.

A.2.4. De Ministerraad doet gelden dat de uitsluiting van de onderhoudsgelden in elk geval niet discriminerend is: zij zijn niet de enige bestaansmiddelen die niet in aanmerking worden genomen om het bedrag van de nettobestaansmiddelen te bepalen op grond waarvan een kind al dan niet fiscaal ten laste is, aangezien zulks, krachtens artikel 143, 1°, van hetzelfde Wetboek, ook het geval is voor de kinderbijslag. Die uitsluiting dateert wel degelijk van vóór die van de onderhoudsuitkeringen en leidde, tot de inwerkingtreding van artikel 143, 6°, ertoe dat de wetsbepalingen met betrekking tot de nettobestaansmiddelen van kinderen ten laste gunstiger waren voor ouders die weduwe of weduwnaar waren dan voor uit de echt gescheiden ouders. De

kinderbijslag en de toeslagen waarin is voorzien voor de kinderen van ouders die weduwe of weduwnaar zijn, kunnen immers 419,25 euro per maand bedragen, terwijl die waarin is voorzien voor de kinderen van echtgescheiden of gescheiden ouders, 182,15 euro bedragen, zodat de wezen dankzij de kinderbijslag over bestaansmiddelen beschikten die waren uitgesloten van het bedrag van de in artikel 136 van het WIB 1992 bedoelde nettobestaansmiddelen, ten belope van een bedrag dat beduidend hoger was dan bij de kinderen van echtgescheiden of gescheiden ouders; door de in het geding zijnde bepalingen konden beide situaties dicht bij elkaar worden gebracht, waarbij het verschil tussen de aan de weeskinderen toegekende verhoogde kinderbijslag en het bedrag van de onderhoudsuitkeringen die geen bestaansmiddelen vormen, relatief gering is; daarenboven wordt de regelmatige betaling van de kinderbijslag gewaarborgd daar hij ten laste van de overheid is, wat niet noodzakelijk het geval is bij de onderhoudsuitkeringen.

Bovendien kunnen de door de kinderen van de eiseres voor de verwijzende rechter verkregen wezenrenten niet op één lijn worden gesteld met de onderhoudsuitkeringen omdat zij niet worden verkregen ter uitvoering van een verplichting van het Burgerlijk Wetboek of van het Gerechtelijk Wetboek of van de wet van 23 november 1998 tot invoering van de wettelijke samenwoning, in navolging van de in artikel 90, 3°, van het WIB 1992 bedoelde onderhoudsuitkeringen, maar ter uitvoering van een groepsverzekeringsovereenkomst of van een soortgelijke overeenkomst, omdat zij niet zoals de onderhoudsuitkeringen worden uitbetaald door een ouder van het kind maar door een vroegere werkgever van de overleden ouder of door een verzekeringsmaatschappij en omdat zij de aard van een belastbaar beroepsinkomen (pensioen) hebben terwijl de onderhoudsuitkeringen belastbaar zijn als diverse inkomsten. Zij worden naast de verhoogde kinderbijslag betaald en de toekenning ervan vormt zeker niet de regel. De kinderen die een verhoogde kinderbijslag wegens het overlijden van een ouder ontvangen en de kinderen van echtgescheiden of gescheiden ouders bevinden zich fiscaal gezien vrijwel op voet van gelijkheid, maar de geldelijke situatie van de kinderen die daarenboven wezenrenten ontvangen, blijkt voordeliger dan die van de kinderen van echtgescheiden ouders. Het uitsluiten van de wezenrenten van de bij artikel 136 van het WIB 1992 in aanmerking genomen bestaansmiddelen zou zeker een discriminatie teweegbrengen, die in dat geval uitdrukkelijk in de wet zou zijn vervat, tussen, enerzijds, de weduwen en weduwnaars van wie de kinderen dergelijke renten ontvangen en, anderzijds, de echtgescheiden of gescheiden ouders of ouders die weduwe of weduwnaar zijn, van wie de kinderen dergelijke renten niet ontvangen (die de grote meerderheid van de gevallen uitmaken).

A.3.1. B. Quievy erkent dat er geen wettelijke omschrijving van de wezenrente bestaat maar verwijst naar het gewone taalgebruik waarin zij wordt aangeduid als een jaarlijks inkomen met uitsluiting van het inkomen uit arbeid, dat ten goede komt aan het kind dat zijn ouders of een van hen heeft verloren. Zij erkent eveneens dat de wet van 2001 ertoe strekte de discriminaties met betrekking tot de « studentenjob » ongedaan te maken maar doet gelden dat de wet voortvloeit uit het algemene idee om de aanpak van de situatie van de eenoudergezinnen te verbeteren. Het uitsluiten van de onderhoudsuitkeringen maakt niet alle discriminaties met betrekking tot de studentenjob ongedaan aangezien de wees die een onderhoudsuitkering geniet, ze blijft ondergaan wanneer hij een dergelijke job verricht en dus niet zal kunnen bijdragen tot de financiering van zijn studie daar hij niet langer ten laste van de overlevende ouder zal zijn.

A.3.2. B. Quievy is van mening dat de Ministerraad, door te besluiten dat de artikelen 10 en 11 van de Grondwet niet zijn geschonden aangezien het verschil in behandeling voortvloeit uit een lacune in de wet, niet tegemoetkomt aan de rechtspraak van het Hof: dat spreekt zich immers uit over het beginsel zelf van de discriminatie wanneer het een lacune vaststelt en acht zich niet bevoegd om zelf een einde eraan te stellen; de vaststelling van een intrinsieke lacune kan op zich die lacune verhelpen. Zulks is te dezen het geval, aangezien de vaststelling in voldoende precieze bewoordingen kan worden uitgedrukt om zonder normatieve aanvulling op de gediscrimineerde personen te kunnen worden toegepast. In een arrest van het Hof van Cassatie van 3 november 2008 wordt bovendien geoordeeld dat de feitenrechter ertoe is gehouden iedere lacune in de wet die de artikelen 10 en 11 van de Grondwet schendt en door het Hof is vastgesteld, zoveel mogelijk te verhelpen.

A.3.3. B. Quievy is van mening dat het feit dat de onderhoudsuitkeringen niet de enige bestaansmiddelen zijn die bij artikel 143 van het WIB 1992 zijn uitgesloten, het discriminerende karakter van die bepaling niet wegneemt aangezien personen die zich in objectief gelijke situaties bevinden, verschillend worden behandeld: aldus worden bestaansmiddelen van dezelfde soort - ook al verschilt de benaming ervan - nu eens uitgesloten en dan weer opgenomen wanneer het bedrag van de nettobestaansmiddelen wordt vastgesteld, en in tegenstelling tot de bijslagen, de geboortepremies en de adoptiepremies die een openbare oorsprong hebben, houden de wezenrente en de onderhoudsuitkering verband met de afwezigheid van een van de ouders van het gezin.

Zij wijst het etiket « profiteurs » van de hand dat de Ministerraad de weeskinderen probeert op te plakken door te verwijzen naar het bedrag dat wordt verhoogd met de kinderbijslag die is toegekend aan de ouder die

weduwe of weduwnaar is : indien er discriminatie is, is dat ten nadele van de kinderen van gescheiden of echtgescheiden ouders aan wie in de sociale wetgeving lagere bijslagen worden toegekend, terwijl bij de toeslag die wordt toegekend aan ouders die weduwe of weduwnaar zijn, rekening wordt gehouden met de morele ontredde van de betrokkenen en die toeslag het mogelijk maakt beter in de behoeften van het gezin te voorzien. Een bewezen discriminatie kan niet worden gecompenseerd met een vermeende discriminatie.

A.3.4. B. Quievy brengt de objectief gelijke situatie van de betrokkenen in herinnering, die alleen worden belast en bij wie een of meer kinderen zijn gedomicilieerd die zij ten laste hebben en die een financiële bijdrage ontvangen van een persoon buiten het gezin. Die bijdrage is volkomen vergelijkbaar : beide uitkeringen berusten op de in artikel 203 van het Burgerlijk Wetboek bedoelde onderhoudsverplichting krachtens welke een ouder, met betrekking tot de wezenrente, een overlijdensverzekering aangaat waarvan een van de elementen de betaling van die wezenrente is ter vervanging van de verplichting *in natura* waaraan voortaan niet langer rechtstreeks kan worden voldaan. Beide uitkeringen maken het mogelijk te voldoen aan de verplichting tot levensonderhoud van het kind en streven hetzelfde doel na, ook al hebben zij niet dezelfde oorsprong. De situatie van de ouder die het kind ten laste heeft, is in beide gevallen identiek.

- B -

B.1.1. De artikelen 142 en 143, 6°, van het Wetboek van de inkomstenbelastingen 1992 (hierna : WIB 1992) bepalen, in de redactie ervan die gold tijdens het aanslagjaar 2007 waarop het geschil voor de verwijzende rechter betrekking heeft :

« Art. 142. Onder nettobedrag van de bestaansmiddelen wordt verstaan het brutobedrag daarvan verminderd met de kosten die de belastingplichtige verantwoordt gedurende het belastbare tijdperk te hebben gedaan of gedragen om die middelen te verkrijgen of te behouden.

Bij gebrek aan bewijskrachtige gegevens worden de aftrekbare kosten vastgesteld op 20 pct. van het brutobedrag van de bestaansmiddelen. Wanneer die bestaansmiddelen bestaan in bezoldigingen van werknemers of in baten, bedragen de aftrekbare kosten ten minste 360 EUR ».

« Art. 143. Voor het vaststellen van het nettobedrag van de bestaansmiddelen komen niet in aanmerking :

[...]

6° de uitkeringen vermeld in artikel 90, 3°, die zijn toegekend aan kinderen tot beloop van 2.610 EUR per jaar ».

B.1.2. Artikel 90, 3°, van het WIB 1992 bepaalt :

« Diverse inkomsten zijn :

[...]

3° onderhoudsuitkeringen die aan de belastingplichtige regelmatig zijn toegekend door personen van wier gezin hij geen deel uitmaakt, wanneer ze worden toegekend ter uitvoering van een verplichting op grond van het Burgerlijk of het Gerechtelijk Wetboek of van de wet van 23 november 1998 tot invoering van de wettelijke samenwoning, zomede kapitalen die zulke uitkeringen vervangen ».

B.2. De prejudiciële vraag heeft betrekking op de bestaanbaarheid, met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, van het verschil in behandeling dat de voormelde bepalingen teweegbrengen tussen de belastingplichtigen met kinderen ten laste, naargelang die belastingplichtigen uit de echt gescheiden echtgenoten of weduwen of weduwnaars zijn : terwijl artikel 143, 6°, bepaalt dat het bedrag aan onderhoudsuitkeringen dat aan de kinderen van de eerstgenoemden ten goede komt, niet in aanmerking wordt genomen om het bedrag van de bestaansmiddelen vast te stellen die die kinderen genieten en op grond waarvan zij al dan niet als kind ten laste in de zin van artikel 136 van het WIB 1992 kunnen worden erkend en zij het hun ouders aldus al dan niet mogelijk maken de in artikel 132 van hetzelfde Wetboek bedoelde belastingvrijstelling voor personen ten laste te genieten, voorziet hetzelfde artikel 143, 6°, niet in een dergelijke regeling voor de bedragen van de wezenrenten die ten goede komen aan de kinderen van belastingplichtigen die weduwe of weduwnaar zijn, die bijgevolg niet over dezelfde mogelijkheden inzake belastingvrijstelling beschikken.

B.3.1. Artikel 143, 6°, is in het WIB 1992 ingevoegd bij artikel 29 van de wet van 10 augustus 2001 houdende hervorming van de personenbelasting. Die wet had met name tot doel beter rekening te houden met de kinderen ten laste wat betreft de belastingplichtigen die fiscaal als alleenstaanden worden beschouwd (*Parl. St., Kamer, 2000-2001, DOC 50-1270/001, p. 7*). Het voormelde artikel 29 is zelf ontstaan uit een amendement dat als volgt werd verantwoord :

« De regelmatig ontvangen onderhoudsgelden worden in aanmerking genomen om na te gaan of de bestaansmiddelen van een persoon die als ten laste kan worden aangemerkt, het in artikel 136, WIB 92 vastgelegde maximum niet overschrijden. De eventuele combinatie met een vakantiejob leidt in vele gevallen tot het overschrijden van de maximaal toegelaten grens. De verhoging van het maximum ingevolge artikel 141, WIB 92 biedt tot op zekere hoogte een oplossing voor kinderen die ten laste zijn van fiscaal alleenstaanden.

Wanneer een ouder die het hoederecht heeft opnieuw huwt en het kind geniet verder een onderhoudsgeld, is het kind in vele gevallen niet meer ten laste omdat de in artikel 141, WIB 92 vermelde verhoging niet van toepassing is. Om aan deze anomalie een einde te stellen, wordt het bedrag van het onderhoudsgeld dat een kind geniet in principe niet meer als bestaansmiddel in aanmerking genomen. Het is echter niet de bedoeling dat de maatregel, die

in wezen sociaal is, tot onbeperkte voordelen leidt. Om die reden wordt er een grens ingesteld. Dit komt hierop neer dat slechts de eerste schijf van maximaal 1.800 EUR per jaar niet als bestaansmiddel wordt aangemerkt » (*ibid.*, DOC 50 - 1270/004, p. 3).

B.3.2. Dat amendement werd aangenomen terwijl een amendement « [waarachter] dezelfde filosofie [...] schuil gaat », werd verworpen (*ibid.*, DOC 50 - 1270/006, p. 96). In het verslag aan de Kamer van volksvertegenwoordigers wordt in verband met het verworpen amendement vermeld :

« [Een lid] [...] verwijst [...] naar het advies van het Adviescomité voor Maatschappelijke Emancipatie betreffende de discriminatie tussen mannen en vrouwen op het vlak van de inkomstenbelasting (DOC 50 1187/001). Daar is onder meer de idee geopperd om, binnen bepaalde perken, het voor een kind betaalde onderhoudsgeld niet mee te rekenen bij het bepalen van zijn belastbaar inkomen wanneer het arbeid (bijvoorbeeld vakantiewerk) verricht.

De minister vreest dat het vrijstellen van belasting van de onderhoudsgelden een nieuwe discriminatie in het leven zou roepen ten opzichte van de wezenrente » (*ibid.*, p. 95).

B.4.1. De wezenrente die, zoals te dezen, krachtens een pensioenplan, door de werkgever van zijn overleden ouder aan de wees wordt toegekend, strekt ertoe het verlies dat het overlijden van die ouder inhoudt, op materieel vlak te compenseren en het de begunstigde mogelijk te maken ondanks dat overlijden in zijn bestaansbehoeften te blijven voorzien.

Zij vertoont in dat opzicht weliswaar een punt van overeenkomst met de in het in het geding zijnde artikel 143, 6°, bedoelde onderhoudsuitkeringen die worden toegekend ingevolge de echtscheiding of de scheiding van de ouders van de begunstigde.

B.4.2. Daaruit volgt niet dat de wetgever ertoe zou zijn gehouden de betrokken belastingplichtigen op identieke wijze te behandelen. Het behoort immers tot zijn beoordelingsbevoegdheid alle bepalingen die op hen van toepassing zijn en het gevolg dat zij voor hun situatie hebben, in aanmerking te nemen. Te dezen vermocht hij te oordelen dat de verhoogde kinderbijslag waarin voor de weeskinderen is voorzien en die, zoals de Ministerraad aangeeft, hoger is dan die waarin is voorzien voor de kinderen die tot een eenoudergezin behoren (zoals de kinderen van wie de ouders echtgescheiden of gescheiden zijn) - via artikel 143, 1°, van het WIB 1992, dat bepaalt dat de kinderbijslag niet in aanmerking wordt genomen om het nettobedrag van de bestaansmiddelen vast te stellen die het kind geniet dat de belastingplichtige ten laste heeft - ertoe leidt dat aan de

belastingplichtige die weduwe of weduwnaar is en een kind ten laste heeft, een voordeel wordt verleend dat de echtgescheiden of gescheiden belastingplichtige die ook een kind ten laste heeft, niet geniet. Er kan derhalve worden aangenomen dat de in het geding zijnde bepalingen op algemene wijze een evenwicht tussen beide situaties kunnen herstellen.

Het overlevingspensioen toegekend aan de wezen, in de publieke sector, op grond van de artikelen 9 en volgende van de wet van 15 mei 1984 houdende maatregelen tot harmonisering in de pensioenregelingen, is overigens op dat vlak onderworpen aan hetzelfde fiscale stelsel.

B.5. De prejudiciële vraag dient ontkennend te worden beantwoord.

Om die redenen,

het Hof

zegt voor recht :

De artikelen 142 en 143, 6°, van het Wetboek van de inkomstenbelastingen 1992 schenden de artikelen 10 en 11 van de Grondwet niet in zoverre zij het niet mogelijk maken om, teneinde het nettobedrag van de bestaansmiddelen van het kind ten laste vast te stellen, de wezenrenten niet in aanmerking te nemen onder dezelfde voorwaarden als die waarin voor de onderhoudsuitkeringen is voorzien.

Aldus uitgesproken in het Frans en het Nederlands, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof, op de openbare terechtzitting van 31 mei 2011.

De griffier,

De voorzitter,

P.-Y. Dutilleux

R. Henneuse